

Arrest

nr. 72 488 van 22 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 oktober 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MENS, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 1 augustus 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op 13 september 2011.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken (hit Eurodac) blijkt dat verzoekster op 30 juli 2011 werd geregistreerd te Polen.

Op 4 oktober 2011 vragen de Belgische autoriteiten aan Polen de terugname van verzoekster op basis van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 6 oktober 2011 stemmen de Poolse autoriteiten in met de terugname van verzoekster.

Op 20 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing. Op dezelfde datum wordt een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten L. M.

geboren te (...) op (...)

van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

Reden van de beslissing :

Betrokkene verklaarde dat in eerste instantie dat zij op 01.08.2011 in België was toegekomen en vroeg op 13.09.2011 het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten en geboren te zijn op 08.05.1993 te Voronezh. Tijdens haar gehoor op de DVZ van 29.09.2011 wijzigde betrokkene haar datum van aankomst in België en stelde dat ze ongeveer één week voor haar asielaanvraag in België zou zijn toegekomen. Betrokkene stelde eveneens dat haar geboorteplaats S. in V. is.

Uit het Eurodacverslag van 13.09.2011 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Polen. De Poolse overheid heeft op datum van 06.10.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon .

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 29.09.2011 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat zij eerder asiel aanvroeg in Polen. Betrokkene verklaarde dat ze anderhalve maand geleden al liftend naar Moskou gereisd zou zijn. Vandaar zou ze per trein naar Brest (Wit-Rusland) gereisd zijn en vervolgens van Brest (Wit-Rusland) per trein naar Polen. Betrokkene verklaarde in Polen een asielaanvraag te hebben ingediend en dat haar reispaspoort werd ingehouden. Betrokkene stelt dat ze na twee dagen Polen al liftend verliet richting België. Betrokkene stelt dat ze in België toekwam vier dagen voor haar asielaanvraag op 13.09.2011. Betrokkene stelt dat ze de eerste vier dagen van haar verblijf twee dagen in een Kerk verbleef en één nacht op straat. Betrokkene stelt dat ze de uitkomst van haar asielaanvraag in Polen niet afwachtte en dat ze dakloos was omdat ze niet naar het opvangcentrum durfde te gaan omdat ze "kennis" van de familie tegenkwam.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 13.09.2011 werd op 04.10.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 06.10.2011 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel

3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft.

Bij de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zij niet weet of ze familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Rekening houdende met bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art.15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 29.09.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat België een mooi land is en dat het beter is om hier asiel aan te vragen aangezien er geen familie in de buurt is. Betrokkene stelt dat ze pas in Polen besliste om naar België te komen en dat ze niet in Polen kon blijven omdat ze er van overtuigd is dat daar familie is en dat ze denkt dat het gemakkelijker is voor Tsjetsjenen om naar Polen te gaan omdat ze denkt dat er geen visumplicht is voor Polen (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene haar verklaringen dat er familie zou zijn in Polen op geen enkele wijze aannemelijk maakt en zich enkel baseert op een "overtuiging". Concrete elementen of bewijzen dat er familie in Polen aanwezig zou zijn, brengt betrokkene echter niet aan. Bovendien, indien ze in Polen angst zou hebben voor familie of anderen dan dient betrokkene zich te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat ze een beroep zou hebben gedaan op de bevoegde Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden hebben willen helpen of niet zouden hebben willen beschermen indien ze een beroep op hen gedaan had. Dat er voor Russische staatsburgers, waaronder de Tsjetsjenen geen visumplicht zou zijn voor Polen en dat het dus voor Tsjetsjenen makkelijker is om naar Polen te gaan, is bovendien niet relevant. Betrokkene is immers zelf ook zonder visum naar Polen gereisd en vervolgens zonder visum van Polen naar België doorgereisd wat aantoont dat dus ook andere Tsjetsjenen na hun binnenkomst in Polen kunnen doorreizen naar andere landen, zelfs zonder in het bezit te zijn van een visum.

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat ze vanuit Polen onmiddellijk naar Tsjetsjenië zou worden teruggestuurd en daar vermoord worden en dat je Polen kan binnenreizen zonder visum en dat er in Polen ook mensen zijn die haar familie kennen (DVZ, vraag 21). De verklaring van betrokkene dat ze vanuit Polen onmiddellijk naar Tsjetsjenië zou worden teruggestuurd en daar vermoord zou worden, maakt betrokkene op geen enkele wijze aannemelijk. Bovendien dient te worden opgemerkt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de verklaring dat je Polen kan binnenreizen zonder visum en dat er in Polen ook mensen zouden zijn die haar familie kennen, dient te worden opgemerkt deze aangehaalde redenen niets te maken hebben met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten. Indien er bovendien mensen zouden zijn in Polen die haar familie zouden kennen en ze om één of andere reden een vrees zou koesteren ten opzichte van deze personen die mogelijks in Polen aanwezig zouden kunnen zijn, dan dient zij zich zoals hogerop reeds werd uiteengezet te wenden tot de bevoegde Poolse autoriteiten

voor het eventueel verkrijgen van hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat ze een beroep zou hebben gedaan op de bevoegde Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden hebben willen helpen of niet zouden hebben willen beschermen indien ze een beroep op hen had gedaan.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat ze moeilijk ademt en soms hoofdpijn heeft. Ze verklaarde eveneens dat ze soms pijn heeft aan haar benen en soms stekende pijn heeft aan haar hart en rug en soms Valeriaan neemt. Betrokkene stelde eveneens dat ze zwanger is. (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene is echter geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze ingeroepen elementen, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Betrokkene verklaarde verder bij de vraag naar andere nuttige informatie dat ze op de vlucht is voor haar familie omdat ze op 20.07.2011 verkracht zou zijn en dat ze momenteel zwanger is. Betrokkene stelt dat deze zwangerschap niet het gevolg is van de verkrachting maar dat ze één week naar haar asielaanvraag zwanger raakte van een vriend in Antwerpen. Betrokkene stelt dat ze niet naar een dokter geweest is maar dat ze gewoon weet dat ze zwanger is. Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat hogerop reeds werd uiteengezet dat indien betrokkene een vrees zou koesteren voor haar familie dat ze zich hiervoor dan tot de bevoegde Poolse autoriteiten dient te richten voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming indien deze familie of familieleden zich in Polen zouden bevinden. Dat ze een beroep zou hebben gedaan op de bevoegde Poolse autoriteiten maakt betrokkene niet aannemelijk evenmin als dat ze aannemelijk maakt dat de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden hebben willen helpen of niet zouden hebben willen beschermen indien ze een beroep op hen had gedaan. Indien betrokkene haar land van herkomst ontvlucht zou zijn omwille van de verklaarde verkrachting en problemen met haar familie die in de Russische Federatie zou verblijven dan dient te worden opgemerkt dat deze informatie verwijst naar het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het land waarvan zij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar zij haar gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublin-II-procedure waarbij op basis van de Dublin-II-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld. Dat betrokkene één week na haar asielaanvraag zwanger geraakt is van een vriend die in Antwerpen zou wonen, is bovendien niet van die aard dat ze hetgeen hierboven werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen. Betrokkene toont bovendien niet aan dat het deze verklaarde vriend is die haar zwanger gemaakt zou hebben en brengt van de verklaarde zwangerschap evenmin niet het minste begin van bewijs aan. De persoon waarvan ze bovendien verklaarde zwanger te zijn, met name A. A. die in Antwerpen zou wonen, Tsjetsjeen is en ongeveer 29 jaar oud zou zijn (vraag ander nuttige informatie), is op basis van deze summiere gegevens bovendien niet terug te vinden in de gegevensbank van de DVZ.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten in Polen. (...)."

Op 31 oktober 2011 dient verzoekster een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in van deze beslissing.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 november 2011 met nr. 69 621 wordt deze vordering verworpen.

Op 16 november 2011 wordt verzoekster overgedragen aan Polen.

2. Over de ontvankelijkheid

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat verzoekster op 16 november 2011 werd overgedragen aan Polen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter zitting van 20 december 2011 zet de raadsman van verzoekster inzake het belang uiteen dat er nog steeds contact is met verzoekster en dat bij een vernietiging van de bestreden beslissing, verzoekster zou kunnen terugkeren naar België waar haar asielaanvraag alsnog in behandeling zou kunnen worden genomen, wat voor haar van groot belang is.

In casu wordt aangenomen dat verzoekster nog steeds getuigt van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing. De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen. Het beroep is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 3 EVRM

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

In de hypothese dat de thans bestreden beslissing ten uitvoer gelegd zou worden, zou de verzoekende partij uitgewezen worden naar Polen, waar zij ontegensprekelijk gevaar loopt om drie redenen:

- *gezien de aanwezigheid van een grote Tsjetsjeense gemeenschap en de bedreigingen die verzoekende partij reeds heeft ondervonden, is het hoogst onzeker of de Poolse politie verzoekende partij zal kunnen en willen beschermen;*

- *bij haar asielondervraging in Polen kreeg verzoekende partij de vraag of ze geen 'Russische spionne' was. Dit is niet verwonderlijk gezien het historisch wantrouwen dat Polen nog steeds koestert ten aanzien van Rusland en zijn deelrepublieken;*

- *verzoekende partij is slechts achttien jaar, zwanger en heeft psychologische problemen. Gezien de opvangsituatie in Polen (zie infra) is de terugwijzing van verzoekende partij naar Polen onverantwoord. Bovendien bestaat de reële kans dat de vader van haar ongebooren kind de heer A. A. is, met Belgische en Nederlandse nationaliteit, wonende te Antwerpen en bereikbaar op het gsm-nummer (...).*

Verwerende partij zal wellicht opwerpen dat verzoekende partij niet al deze elementen even gedetailleerd heeft opgeworpen tijdens haar verhoor door de DVZ dd. 29 september 2011, Er dient hierbij evenwel te worden opgemerkt dat dergelijk Dublin-interview slechts zeer kort is. Daarenboven gebeurde dit interview door middel van een tolk (wat nog sneller in standaardzinnen en

standaardantwoorden resulteert) en verzoekende partij heeft, onder meer gelet op haar jonge leeftijd en hetgeen ze het afgelopen jaar reeds doorstaan heeft, zeer veel moeilijkheden om haar vrees tot spreken ten aanzien van mensen die zij niet kent te overwinnen.

Raadsman van verzoekende partij heeft dit zelf kunnen ervaren toen hij verzoekende partij met een tolk bezocht. Het duurde ongeveer anderhalf uur vooraleer het ijs een klein beetje gebroken was.

Het spreekt voor zich dat een terugwijzing van verzoekende partij naar Polen flagrant in strijd is met artikel 3 van het EVRM dat voorziet in een menswaardige behandeling.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dient Uw Raad zich uiteraard aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen te houden.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Ilatië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Ter zake kan onder meer verwezen worden naar het arrest nr. 56.203 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 17 februari 2011 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat 'uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat de verwerende partij deze verklaringen van de verzoekende partij zo nauwkeurig mogelijk heeft onderzocht. Zij beperkt zich ertoe te stellen dat de verzoekende partij de problemen aan haar oor tengevolge van het recentelijk geslagen zijn in Polen, niet specifiek als reden heeft opgegeven waarom zij naar België is gekomen. Niettegenstaande algemene rapporten op zich niet volstaan om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, lijkt het in casu dat verzoekende partij ook wel concrete gegevens betrokken op haar zaak heeft aangebracht waaraan de verwerende partij geen aandacht heeft besteed. Zo werd op het eerste gezicht geen onderzoek gevoerd naar de bescherming die Polen kan bieden aan de verzoekende partij' (stuk 9).

In casu werd verzoekende partij bedreigd door Tsjetsjenen die haar herkend hebben en de omstandigheden van haar vlucht uit Tsjetsjenië kenden. Dit blijkt duidelijk uit het administratief dossier van verwerende partij. Daarenboven werd verzoekende partij bij haar asielaanvraag door de Poolse autoriteiten gewantrouwd (gevraagd of ze geen Russische 'spionne' was).

Verzoekende partij verkeert, gezien haar zwangerschap, in een uiterst kwetsbare situatie. Vooreerst fysiek, aangezien zij er in Polen als achttienjarige vrouw alleen voorstaat en daarenboven is er een reëel gevaar dat zij in Polen door de Tsjetsjeense gemeenschap zou worden vermoord aangezien zij volgens de Tsjetsjeense traditie diende te trouwen met een man, door haar stiefmoeder aangewezen. Deze man heeft haar overigens verkracht (eveneens te lezen in het dossier van verwerende partij). Het feit dat zij de haar aangewezen man ontvlucht heeft en het feit dat zij na een lange tocht doorheen Rusland en aankomst in België zwanger blijkt te zijn, staat conform de Tsjetsjeense traditie, eigenlijk gelijk aan het tekenen van haar eigen doodsvonnis!

Gezien de omvangrijke Tsjetsjeense gemeenschap in Polen en het historische wantrouwen van de Poolse overheid ten aanzien van mensen met de Russische nationaliteit, is het weinig waarschijnlijk dat Polen aan verzoekende partij de nodige bescherming zal kunnen bieden. Zelfs in België zal verzoekende partij op termijn wellicht politiebescherming nodig hebben!

In dit verband kan tevens verwezen worden naar talloze rapporten omtrent de penibele situatie van asielzoekers in Polen.

Een attestering van mevrouw Aleksandra Chrzanowska, van de NGO Association for Legal Intervention van april 2010, waarin zij stelt dat Polen heel vaak niet in staat is om passende bijstand te verlenen aan asielzoekers die het slachtoffer waren van geweld (stuk 10):

"(...)"

Een ander uittreksel uit een rapport van de heer Jörg Gebhard waarin hij stelt dat Polen problemen heeft met beschermen van Tsjetsjeense asielzoekers (stuk 11):

"(...)"

Een uittreksel uit het rapport van de Gesellschaft für bedrohte Völker van januari 2011, p. 5 en 6 (stuk 12):

"(...)."

Een ander uittreksel uit hetzelfde rapport van de Gesellschaft für bedrohte Völker van januari 2011, p. 5 en 6:

"(...)"

Een rapport van de European Council on Refugees and Exiles van maart 2011 stelt op p. 23 het volgende (stuk 13):

"...)"

Het rapport verwijst op p. 34 bovendien ook naar het feit dat er een grote Tsjetsjeense gemeenschap in Polen aanwezig is, wat de ervaren bedreigingen door en de wrede wan verzoekende partij aannemelijk maakt (stuk 13);

"(...)"

Een ander rapport van de Association européenne pour la défense des Droits de l'Homme (AEDH), waaruit blijkt dat de opvang die Polen levert aan asielzoekers ondermaats is. Hierbij dient te worden benadrukt dat verzoekende partij, gezien haar zwangerschap, de bedreigingen die ze reeds ontvangen heeft en de psychologische problemen waaronder ze lijdt, uiterst kwetsbaar is (stuk 14):

"(...) »

Ontegensprekelijk staat dit op gespannen voet met de heersende wetgeving, luidens dewelke asielzoekers recht hebben op een bescherming en bijstand evenals een goede behandeling van hun asielprocedure.

Hoe dan ook beschikt verzoekende partij als asielzoeker over meer zekerheden in België dan in Polen. Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden, waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn.

Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Polen uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM. Desondanks blijft verwerende partij volhouden dat de asielaanvraag van verzoekende partij in Polen zal behandeld worden "volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in andere Europese lidstaten". Uit het bovenstaande volgt dat de thans bestreden beslissing manifest artikel 3 EVRM schendt.

Uit het voorgaande volgt dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing alleszins een schending van artikel 3 EVRM oplevert."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij vooreerst met een verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Vervolgens wijst de verwerende partij erop dat aan verzoekster tijdens het "Dublinverhoor" op 29 september 2011 de mogelijkheid werd gegeven om de omstandigheden weer te geven om het door haar ingeroepen risico voldoende concreet en aantoonbaar te maken. De verwerende partij citeert uit dit verhoorverslag en benadrukt vervolgens dat verzoekster slechts twee dagen in Polen is geweest, nooit naar een opvangcentrum is geweest en nooit een beroep heeft gedaan op de Poolse autoriteiten om haar te beschermen tegen haar familie en het resultaat van haar asielaanvraag niet heeft afgewacht. Met betrekking tot de opvang van asielzoekers in Polen en de behandeling van haar asielaanvraag kon verzoekster geen concrete informatie meedelen tijdens het Dublinverhoor. Evenmin gaf zij enige concrete informatie dat zij niet door de Poolse overheden zou kunnen worden beschermd in het kader van haar voorgehouden vrees inzake de aanwezigheid van haar familie in Polen. De verwerende partij merkt op dat verzoekster geen enkel specifiek element heeft aangehaald waarom haar asielaanvraag in België zou moeten worden behandeld, hoewel die vraag haar uitdrukkelijk gesteld werd. De verwerende partij meent dat het niet opgaat om nu in het verzoekschrift voorbij te gaan aan de specifieke verklaringen die zij heeft afgelegd en voor te houden dat de algemene situatie in Polen haar zou verhinderen om garanties te krijgen op een behandeling van haar asielaanvraag of van een effectieve bescherming tegen eventuele familieleden. Zoals blijkt uit verzoeksters verhoor, heeft zij zelf beslist om Polen te verlaten en werd dit haar geenszins verplicht.

De verwerende partij merkt inzake de rapporten waaruit verzoekster citeert op dat het EHRM zelf oordeelde dat, wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is. Hieruit volgt volgens de verwerende partij dat het nog steeds aan verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren. Dit mag noch door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, noch door verzoekster zomaar naast zich neergelegd worden.

De verwerende partij merkt voorts op dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt ingegaan op alle verklaringen die verzoekster zelf leverde en op het feit dat de Poolse autoriteiten de richtlijn 2003/9EG van de Raad van 27 januari 2003 en de richtlijn van 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004 in hun nationaal recht hebben omgezet. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat er geen gegeven

voorhanden is waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd. Bovendien is Polen een Europese lidstaat die ook de Conventie van Genève heeft ondertekend.

De verwerende partij voegt toe dat zij op grond van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel terecht kon uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling naar Polen kan worden teruggeleid, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten. Het komt aan verzoekster toe om met concrete, pertinente en dus ook actuele gegevens aan te tonen dat zij zou worden blootgesteld aan een behandeling die gelijkstaat met een schending van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij stelt vast dat verzoekster *in casu* geen concrete elementen heeft naar voor gebracht die wijzen op een onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Bovendien blijken de verklaringen louter beweringen die op geen enkele manier gestaafd worden door concrete elementen en bewijzen. De verwerende partij wijst erop dat verzoekster, indien zij vanuit Polen zou worden teruggestuurd naar haar land van herkomst of indien in Polen haar rechten zouden worden geschonden, zij een procedure dient in te leiden in Polen, tenzij er bewijs voorhanden is dat er in Polen geen daadwerkelijk rechtsmiddel voorhanden is, wat *in casu* niet wordt bewezen door verzoekster en niet wordt aangenomen door het EHRM. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad.

Inzake de psychologische problemen van verzoekster stelt de verwerende partij dat zich in het administratief dossier geen enkel medisch attest bevindt dat hierop wijst. Verzoekster had de mogelijkheid om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen maar heeft dit niet gedaan. De verwerende partij ziet bovendien niet in op welke wijze het feit dat verzoekster slechts achttien jaar oud is, zou kunnen rechtvaardigen dat de asielaanvraag in België behandeld dient te worden. De bewering dat verzoekster zwanger zou zijn, vindt geen steun in het administratief dossier. Aan verzoekster werd op 20 oktober 2011 nog gevraagd of zij hieromtrent bijkomende informatie kon geven, *quod non*. De verwerende partij merkt op dat verzoeksters kritiek op het Dublinverhoor elke grondslag mist, evenals het invoeren van haar beweerd introverte karakter. Waar verzoekster een arrest van de Raad aanhaalt, stelt de verwerende partij dat enerzijds elke geval *in concreto* dient te worden beoordeeld en anderzijds dat verzoekster nalaat aan te tonen dat in haar geval hetzelfde geoordeeld dient te worden als in het geval beschreven in dat arrest. Ten slotte wijst de verwerende partij erop dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in verzoeksters zaak werd verworpen.

3.1.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996,

Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens het zogenaamde 'Dublininterview' van 29 september 2011 verklaarde dat zij eerder in Polen een asielaanvraag indiende. Over haar verblijf in Polen zei verzoekster het volgende: *"Ik heb 2 dagen in Polen verbleven, dakloos (durfde niet naar een centrum te gaan omdat ik kennis van de familie tegenkwam"* (Terugnameverzoek, punt 13). Op de vraag of er een specifieke reden was waarom zij precies in België een asielaanvraag wil indienen, antwoordde verzoekster: *"Omdat het hier een mooi land is, het is hier beter om asiel aan te vragen, en hier is geen familie in de buurt. Ik besliste pas in Polen om naar hier te komen. Ik kon in Polen niet blijven omdat ik ervan overtuigd ben dat daar familie is en het is gemakkelijker voor tsjetsjenen om naar Polen te gaan, denk ik, ik denk dat er geen visumplicht is voor Polen."* (Terugnameverzoek, punt 19). Verder gaf verzoekster te kennen op de vraag *"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?"* dat zij vanuit Polen onmiddellijk naar Tsjetsjenië zou worden teruggestuurd en daar zou vermoord worden. Ze vermeldde ook dat je Polen kan binnenreizen zonder visum en dat er zeker ook mensen in Polen zijn die haar familie kennen. Tenslotte gaf verzoekster bij wege van *"Andere nuttige informatie"* aan: *"Ik ben op de vlucht voor mijn familie omdat ik ben verkracht op 20/07/2011, ik ben momenteel zwanger, maar niet als gevolg van de verkrachting. Ik raakte zwanger van een vriend in Antwerpen, een week na mijn asielaanvraag. Ik ben nog niet naar de dokter geweest, ik weet gewoon dat ik zwanger ben. Naam van vriend in Antwerpen: A. A., van Tsjetsjeense herkomst ongeveer 29 jaar, woont in Antwerpen, ik denk dat hij gescheiden is, hij heeft Belgische en Nederlandse nationaliteit."*

De Raad merkt op dat verzoekster slechts gedurende 2 dagen in Polen verbleef en dat zij daarna naar België doorreisde omdat zij meende in Polen familieleden te hebben herkend. Pas in voorliggend verzoekschrift laat verzoekster uitschijnen dat deze familieleden haar zouden hebben bedreigd. Het feit dat zij in Polen bedreigingen zou hebben ondergaan, vindt echter verder geen steun in het administratief dossier. In haar verklaringen kan ook niet worden gelezen dat zij zich tot de Poolse autoriteiten zou hebben gewend om eventuele bescherming te krijgen tegen de beweerde bedreigingen van haar familieleden. Deze beweerde bedreigingen van familieleden vermeldde zij slechts voor het eerst in haar verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid en herhaalt ze in huidig verzoekschrift. Bijgevolg is verzoeksters standpunt dat het hoogst onzeker is dat de Poolse politie haar zal kunnen en willen beschermen een totaal hypothetische bewering die niet op haar persoonlijke situatie kan worden betrokken. Bijgevolg kan aan de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden verweten dat hij geen onderzoek heeft gevoerd naar de beschermingsmogelijkheden in Polen, zoals verzoekster opwerpt. Bijgevolg werd in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoekster er niet in slaagt een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. De pure hypothesen die in het verzoekschrift worden geuit, kunnen niet als basis dienen om een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Verzoeksters *a posteriori*-bewering dat haar tijdens de asielonderveraging in Polen zou zijn gevraagd of zij geen 'Russische spionne' was, vindt evenmin steun in het administratief dossier. Er werd geen afschrift van het gehoorverslag van de onderveraging in Polen voorgelegd waaruit deze vooringenomen houding van de Poolse autoriteiten zou blijken. Aangezien verzoekster Polen reeds na 2 dagen verliet zonder het einde van haar asielprocedure af te wachten, is er geen enkele aanwijzing dat zij inderdaad onmiddellijk naar Tsjetsjenië zou worden teruggestuurd, zoals zij beweert. Verzoeksters betoog is niet bij machte om aan te tonen, zoals overigens in de bestreden beslissing wordt aangegeven, dat Polen de minimumnormen zoals vastgelegd in de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en de richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn) niet zou naleven. Bijgevolg kan verzoekster op grond hiervan geen risico op onmenselijke of vernederende behandeling steunen.

Verzoekster baseert zich ter rechtvaardiging van haar verzuim om haar grieven ten aanzien van een transfer naar Polen volledig weer te geven tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, op het summier karakter van het 'Dublin-interview' en het feit dat dit door middel van een tolk plaatsvindt. De Raad wijst erop dat uit de vragen die tijdens dit interview werden gesteld, blijkt dat er aanpassingen werden doorgevoerd sinds het arrest van het EHRM waarbij België werd veroordeeld (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland). Nu wordt hierin uitdrukkelijk de vraag 21 opgenomen *Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?*. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij door de duidelijke vragen die hierboven *in extenso* zijn weergegeven en door haar uitdrukkelijke verklaring dat zij de tolk goed begreep, die beide uit het administratief dossier blijken, niet in de mogelijkheid zou zijn om al haar eventuele bezwaren tegen een transfer naar Polen in het licht van artikel 3 van het EVRM aan te brengen.

Met betrekking tot de penibele situatie van asielzoekers in Polen, die verzoekster tracht aan te tonen aan de hand van een attest van de NGO Association for Legal Intervention d.d. 21 april 2010, het rapport van Jörg Gebhard, een tekst van het Gesellschaft für betroffene Völker van januari 2011, het rapport van de European Council for Refugees van maart 2011 en het Rapport van de Association européenne pour la défense des Droits de l'Homme (Verzoekschrift, bijlagen 8-12), dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat haar situatie in Polen louter aan haar eigen gedrag kan worden toegeschreven. Verzoekster verklaarde immers in het kader van het 'Dublin-interview' dat zij niet naar een centrum durfde te gaan, waardoor het eventuele gebrek aan opvang en haar dakloosheid in Polen niet aan het falen of de onwil van de Poolse overheid te wijten is.

Voor zover verzoekster zich beroept op haar kwetsbare positie als jonge zwangere vrouw met psychologische moeilijkheden, stelt de Raad vast dat er op de bloedanalyse na, geen enkel bewijs van haar zwangerschap of haar psychologische problemen aan de Raad werd voorgelegd. Verzoekster, wier eventuele zwangerschap nog zeer pril is, slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de man die zij als verwekker van haar ongeboren kind aanduidt en over wie ze slechts uiterst vage verklaringen aflegt,

werkelijk de vader is. Tenslotte toont verzoekster niet aan dat de eventuele psycho-sociale begeleiding, zowel in het kader van haar zwangerschap als in het kader van haar psychologische problemen niet in Polen kan worden verstrekt.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de Materiële Motiveringsverplichting

Schending van de zorgvuldigheidsplicht

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, HETZIJ UIT HET ADMINISTRATIEF DOSSIER.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier - de beslissing wordt immers genomen "op basis van het administratief dossier".

In dit opzicht verschilt de materiële motiveringsplicht van de formele motiveringsplicht, deze laatste impliceert immers louter dat de (belangrijkste) materiële juridische en feitelijke motieven in de tekst van een bestuurshandeling moeten geformaliseerd worden teneinde de bestuurde in staat te stellen de bestuurshandeling te begrijpen.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt immers als volgt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

‘Door de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in één bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd w/orden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.’

Aangezien de verzoekende partij net de juridische motieven die de bestreden beslissing onderbouwen (de juridische argumentatie dat het i.c. geen enkel probleem vormt om toepassing te maken van een overname in het kader van het DUBLIN Verdrag) - en dus ipso facto aangeeft deze juridische motieven te begrijpen (L' existence précède l' essence - men kan nu éénmaal niet bekritisieren wat men pretendeert niet te begrijpen).

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt omdat geen enkele rekening werd gehouden met de juridische argumenten uit het administratief dossier die verband houden met de "objectieve asielsituatie" in Polen zoals die weergegeven wordt in de talrijke rapporten.

De verwerende partij kan onmogelijk ontkennen dat de verzoekende partij een zeer uitgebreide documentatie aan het administratief toevoegde nopens de asielrechtelijke situatie in Polen.

Dientengevolge vormt de bewering in de thans bestreden beslissing dat Polen aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen en dat de asielaanvraag van betrokkene aldaar zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht.

Uit niets, werkelijk uit niets, blijkt dat de verwerende partij rekening zou gehouden hebben met het uiteengezette door de verzoekende partij in haar verzoekschrift (inclusief bijlagen).

Het staat de verwerende partij natuurlijk vrij een beslissing in te trekken maar dan dient zij de procedurele gevolgen hier dan ook van te dragen, met name dat het verzoekschrift dat aan de basis lag van de intrekking, integraal deel uitmaakt van het administratief dossier.

Uw Raad heeft er steeds terecht op gewezen dat het (ook) de verantwoordelijkheid is van de verzoekende partij om dergelijke mensenrechtenrapporten ter kennis te brengen van het bestuur zodat het bestuur hier rekening mee kan houden.

De enige mogelijke logische consequentie is dan ook dat de verwerende partij hier dan ook rekening mee moet houden en haar beslissing hier mee dient op te baseren.

Dit is in casu niet gebeurd: het is immers overduidelijk dat de verwerende partij deze mensenrechtenrapporten niet eens gelezen heeft.

thans bestreden beslissing schendt tevens de zorgvuldigheidsplicht. De machtiging die de wetgever aan de verwerende partij heeft toegekend om bestuurshandelingen te stellen in het algemeen belang stelt haar immers niet vrij van de verplichting van voorzichtigheid, welke zich aan allen opdringt. In casu had verwerende partij moeten nagaan of Polen wel in staat is om een degelijke asielprocedure te garanderen, haar veiligheid ten aanzien van de Tsjetsjeense gemeenschap in Polen te garanderen, evenals een goede opvang verlenen gezien haar kwetsbare fysieke (o.m. zwangerschap) en mentale positie. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat zij dit gedaan heeft; integendeel.

De thans bestreden beslissing strijdt dan ook op manifeste wijze met de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster lijkt te suggereren dat de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden beslissing, rekening had moeten houden met de rapporten die zij voor het eerst heeft bijgebracht na de thans bestreden beslissing, met name als bijlage bij het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Dit middel mist echter volgens de verwerende partij elke grondslag. Immers, hoe kon de gemachtigde rekening houden met rapporten die haar niet gekend zijn op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing? De informatie die verzoekster verstrekke tijdens het Dublinverhoor was alleszins niet van die aard dat de gemachtigde moest twijfelen aan het intracommunautair vertrouwensbeginsel. De verwerende partij wijst erop dat verzoekster evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.2.3.1. In het tweede middel geeft verzoekster eerst een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht, waar zij uitdrukkelijk aangeeft de motieven van de beslissing te begrijpen en bijgevolg de formele motiveringsplicht niet geschonden acht. Nu verzoekster zelf aangeeft de formele motiveringsplicht niet geschonden te achten, wordt hierop niet verder ingegaan.

3.2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat zij een zeer uitgebreide documentatie aan het dossier toevoegde nopens de asielrechtelijke situatie in Polen en dat daarom het motief in de beslissing dat Polen aan verzoekster de mogelijkheid zal geven een asielaanvraag in te dienen en dat deze daar behandeld zal worden, de materiële motiveringsplicht schendt. Verzoekster besluit dat *"uit niets, blijkt dat de verwerende partij rekening zou gehouden hebben met het uiteengezette door de verzoekende partij in haar verzoekschrift (inclusief bijlagen)."* Verzoekster wijst erop dat sinds de indiening ervan, haar verzoekschrift integraal deel uitmaakt van het administratief dossier maar dat er geen rekening werd gehouden met de mensenrechtenrapporten die zij heeft voorgelegd.

De Raad merkt op dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoekster, vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, mensenrechtenrapporten heeft overgemaakt aan het bestuur. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

De bestreden beslissing werd genomen op 20 oktober 2011. Waar verzoekster de mening zou toegedaan zijn dat deze beslissing werd ingetrokken na de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, kan zij niet worden gevolgd. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat de bestreden

beslissing van 20 oktober 2011 werd ingetrokken en bij arrest nr. 69 621 van 6 november 2011 werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. Verzoekster heeft haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met daarin mensenrechtenrapporten als bijlage, ingediend op 31 oktober 2011. Deze mensenrechtenrapporten maakten dus geen deel uit (en konden, chronologisch gezien, geen deel uitmaken) van het administratief dossier zoals dit voorlag op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 20 oktober 2011. Bijgevolg diende en kon er bij het nemen van de bestreden beslissing op 20 oktober 2011 geen rekening worden gehouden met informatie die verzoekster voorlegde op 31 oktober 2011.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord en zich heeft kunnen uitspreken over wat zij had meegemaakt gedurende de twee dagen dat zij in Polen verbleef, en dat hiermee rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Tevens wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten, dat Polen de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28 juli 1951 heeft ondertekend en net als België een beslissing neemt over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek beslist, dat de asielaanvraag van verzoekster door de Poolse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, dat er dan ook geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren, dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM en dat verzoekster geen enkele informatie geeft over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of dat ze op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er met haar uiteenzetting niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zoals blijkt uit het hierboven gesteld, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december 2011 door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET